

THE BLUES CHEATERS

เจ้าชายผู้โกงทุกซ์

รัศมี ชาญสงคราม

The Blues Cheaters เจ้าชายผู้โกงทุกซ์ • รัชม์ ชำญสงคราม

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2566

ราคา 330 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

รัชม์ ชำญสงคราม. The Blues Cheaters เจ้าชายผู้โกงทุกซ์.

กรุงเทพฯ : มติชน, 2566. 352 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-974-02-1827-2

สำนักพิมพ์มติชน | www.matichonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คตะนาท, สุพจน์ แจ่มเื้อ,
สุชาติ ศรีสุวรรณ, นงนุช สิงห์เดชะ, รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชัย สุชาติสุอารม, ประภาพร ประเสริฐโสภา

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ชนมน วังทิพย์

พิสูจน์อักษร : ปารดา เทตนา • กราฟิกเลย์เอาต์ : อรอนงค์ อินทรอุดม

ศิลปกรรม : ประภาพร ประเสริฐโสภา • ออกแบบปก : นันทิวิศา ศรีวุฒิ

ประชาสัมพันธ์และการตลาด : ศิรินภา สุวรรณโค, กฤษณ์ณรงค์ บัวใหญ่, ณัฏฐา เขียวกล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลสมฤต 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลสมฤต 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลสมฤต 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3360

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

matichonbook

@matichonbook

@matichonbook

matichonbooks

matichonbook

ในการนี้ที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว
กรุณาติดต่อมาที่ email: matichonbook.sales@gmail.com หรือ inbox matichonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมากในราคาพิเศษ ติดต่อที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353

ฝ่าย MATICHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 email: print.matichon@gmail.com Matichon Premium Print

ปฐมบท หิมะและหอยกาบ

หลายปีมาแล้ว ในคาเฟ่เล็กๆ บนถนนมาร์ชาลคอฟกา
ของกรุงวอร์ซอ อันเซ ลิบอนสกีเล่าเรื่องอันแปลกประหลาด
ให้ผมฟัง ซึ่งผมได้แต่หวังว่ามันจะไม่ดังไปจนเข้าถึงหูของ
พระเจ้า อันที่จริงลำพังคำว่าแปลกประหลาดเพียงคำเดียว
คงนำมาใช้บรรยายเรื่องราวที่อันเซเล่าได้อย่างไม่เป็นธรรม
นัก โดยหากจะมีคำใดที่สามารถนำความหมายของคำว่า
มหัศจรรย์ พิสดาร พันลึก น่าพิศวง ขนลุก เหลือเชื่อ เนือ
จริง เป็นไปไม่ได้ มารวมเข้าไว้ด้วยกันเป็นอย่างน้อย ก็อาจ
จะพอนำคำคำนั้นมาใช้กับเรื่องราวที่เขาประสบมาได้บ้าง
และจะว่าไป หากคำที่ว่าจะกินความหมายเลยไปถึงการโกหก
ซึ่งหน้าด้วย มันก็คงไม่ได้เป็นการเกินเลยไปนัก ด้วยเหตุนี้
เมื่ออันเซเล่าเรื่องของเขาลง ผมจึงไม่รู้ว่าจะสรรหาคำพูด
ใดขึ้นมาได้ในทันที และในไม่ช้าความเงิบงั้นก็ดับคลานเข้า

แต่ละกลุ่มเราทั้งสอง ต่างคนต่างผลักดันกันยกแก้วเบียร์ตรงหน้าตัวเองขึ้นมาดื่ม รอเวลาว่าใครจะเป็นผู้ทำลายความเงียบขึ้นก่อนกัน

เรานัดพบกันในคำคืนหนึ่งของกลางเดือนมกราคม อันหนาวเหน็บที่ร้านชื่อพารานา บาร์และคาเฟ่เก่าแก่ที่มีมาตั้งแต่ยุคโปแลนด์ยังเป็นส่วนหนึ่งของเครือประเทศหลังม่านเหล็ก บรรยากาศภายในร้านจึงออกเก่าๆ ทึมๆ และให้ความรู้สึกเหมือนกับว่ากลิ่นอายปีศาจคอมมิวนิสต์ของวันวานยังคงลอยล่องอ้อยอิ่งปะปนอยู่ในอณูของอากาศ หรือบ้างยังคงแอบสอดแทรกซุกซ่อนตัวอยู่ตามซอกหลืบมุมมืดภายในร้าน

กว่าอันเซจะเล่าเรื่องของเขาจบลงก็เป็นเวลาใกล้เที่ยงคืนแล้ว ภายนอกหน้าต่างของร้าน หิมะที่ตกลงมาแต่เพียงเบาบางเมื่อช่วงหัวค่ำเริ่มหนาหนักขึ้นเรื่อยๆ จากเกล็ดน้อยๆ ที่เล็กควาปลายหัวเข็มหมุดกลับกลายเป็นแผ่นฟูฟ่องคล้ายขนนกเล็กๆ ที่ปลิวว่อนไปทั่วในสายลมหนาว ถ้าหากความมืดมิดของรัตติกาลเปรียบเสมือนฉากดำดำนกมะหยี่เบื้องหลัง แสงจากเสาไฟฟ้าริมถนนมาร์ซาลคูฟากก็เปรียบดังสปอตไลท์ที่สาดส่องให้เห็นเหล่าขนนกหิมะที่เรีงระบำอยู่กลางสายลม บางครั้งอ่อนช้อยเชื่องช้า บางคราหมุนตัวรวดเร็วประหนึ่งการแสดงบนเวทีของนักบัลเลต์น้อยๆ นับร้อยนับพัน ในคราใดที่สายลมอ่อนแรง เหล่าหิมะก็ค่อยๆ

ทยอยร่วงหล่นลงไปยังเบื้องล่างอย่างช้าๆ แต่ยามเมื่อมีลม
หวนพัดกระโชกขึ้นมาอีก เหล่านักบิลเลตต์หิมะน้อยๆ ต่างก็
พากันเหินขึ้นมาหมุนคว้างใหม่ราวกับเพื่อจะเริ่มรอบาอีกครั้ง
สุดท้าย ก่อนจะปลิวร่วงหล่นลงไปถมทับเหล่าหิมะที่ปกคลุม
ทางเดินและถนนหนทางจนกลายเป็นสีขาวโพลนอยู่ก่อนหน้า
นั้นแล้ว

การเดินทางจากฟากฟ้าสู่ผืนปฐพีของเหล่าหิมะช่าง
สดสวยงดงามปราศจากความเจ็บปวด แต่การเดินทางของ
มวลมนุษย์จากเปลนอนไปจนถึงเชิงตะกอนหรือหลุมฝังศพ
จำต้องผ่านความทุกข์โศกน้อยใหญ่สักเท่าใดจนกว่าจะถึงวัน
ทอดกายหมดสิ้นลม

.....

“คุณไปอยู่ที่เมืองไถยนานเท่าไร” หลังจากเวลาผ่านไป
พักใหญ่ ผมก็เป็นฝ่ายถามขึ้นก่อนในที่สุด

“ประมาณหนึ่งปีครึ่ง ราวๆ นั้น” อันเซตอบ

“ตอนที่คุณเข้ามาขอวีซ่าที่สถานทูต ผมไม่อยู่ช่วงนั้น
พอดี เราเลยไม่ทันได้เจอกันก่อนคุณไป”

“ใช่ ผมถามหาคุณ แต่เขาบอกคุณไม่อยู่ จะยังงี้ก็ตาม
ผมก็กลับมาแล้ว และเรายังได้มาเจอกันอีกในคืนนี้ ผมดีใจที่
ได้มีโอกาสกลับมาเล่าเรื่องที่ประสบมาในเมืองไทยให้คุณฟัง”

“เรื่องที่คุณเล่ามานี้มัน...” ผมลากเสียงเพราะไม่แน่ใจว่าจะพูดอย่างไรดี แต่อันเซตดับทขึ้นก่อนที่ผมจะจบประโยค

“ผมเข้าใจดีว่าเรื่องที่ผมประสมมานั้นอาจแปลกประหลาดมหัศจรรย์เกินกว่าใครจะยอมเชื่อได้ และผมเองก็คงไม่โทษคุณหากจะเห็นว่าผมกุเรื่องนี้ขึ้น หรือเชื่อว่าผมอาจประสาทหลอนจากพวกสิ่งเสพติดทั้งหลายที่มีทั่วไปในเมืองไทย แต่มันก็ได้ช่วยชีวิตผมไว้ ผมคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้แล้วถ้าไม่ได้เจอเรื่องนี้มา และจะยังงั้นไม่ว่าคุณจะเชื่อเรื่องที่ผมเล่าหรือไม่ ผมก็อยากขอมาออกขอบคุนด้วยตนเอง ในแง่หนึ่งคุณเองก็มีส่วนช่วยให้ผมมีชีวิตต่อไป ที่ผมตัดสินใจไปเมืองไทยก็เพราะคุณนะ”

“เพราะผม?”

“ใช่ ที่จริงก็เป็นเพราะเรื่องที่เราเคยคุยกัน...เรื่องหอยทาก” อันซียิ้มเล็กน้อย

“หอยทาก...” ผมทวนคำด้วยความงุนงงยิ่งขึ้น

“มันนานมาแล้ว แต่เราเคยคุยกันเรื่องนี้ เรื่องหอยทาก ความตาย และความเชื่อเรื่องการกลับชาติมาเกิดใหม่ คุณยังพอจำได้ไหม”

.....

นั่นเป็นเวลาเกือบสี่ปีมาแล้วที่ผมได้เดินทางมาประจำการ ณ สถานเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศโปแลนด์

ผมจำได้ว่าในปีแรกที่ผมมาถึง เรามีโครงการประเภทการจัดงานสัปดาห์เผยแพร่สินค้าและวัฒนธรรมไทยขึ้นในกรุงวอชิงตัน โดยเราได้ว่าจ้างบริษัทประชาสัมพันธ์และรับจัดงานของท้องถิ่นบริษัทหนึ่งให้ช่วยดำเนินการ ผมจึงได้รู้จักกับอันเซ ลิบอนสกี ซึ่งเป็นผู้ที่ทางบริษัทมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบโครงการนี้ เราได้พบกันบ่อยครั้งในการหารือเพื่อเตรียมการ การวางแผนงาน กำหนดรายละเอียดขั้นตอนนี้ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง บางวันหลังการประชุมที่ยืดยาวไปถึงตอนเย็น ผมชวนเขาไปนั่งดื่มดื่มน้ำที่บาร์หรือคาเฟ่ใกล้ๆ สถานทูต รวมทั้งที่ร้านพารานานี้ด้วย อันเซจึงเป็นเพื่อนชาวโปแลนด์คนแรกๆ ของผมที่ได้มีโอกาสนั่งคุยอย่างเป็นกันเองและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างๆ ระหว่างกัน ตอนนั้นเขาน่าจะเพิ่งอายุสามสิบต้นๆ แว่นตาทรงกลมขอบกระที่สวมทำให้เขาแลดูเป็นพวกคณิกแก๊เรียน แต่ในขณะเดียวกันเขาก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้นและพลังชีวิตของวัยหนุ่ม มีความอยากรู้อยากเห็นในโลกกว้าง นอกจากเรื่องงานทั่วไปแล้ว เขายังสนใจศิลปะ โดยเฉพาะดนตรี ซึ่งเป็นหัวข้อหนึ่งที่เรามักคุยกันเมื่อค้นพบว่าเราทั้งสองต่างเป็นคอเพลงบลูส์อย่างเหนียวแน่นเหมือนกัน เราคุยกันถึงศิลปินที่เราชื่นชอบเช่น บลาลัด วิลลี จอห์นสัน ที่เพลงดาร์กอสเดอะไนด์ของเขา น่าจะเป็นเพลงที่ดีที่สุดเพลงหนึ่งเท่าที่เคยมีการบันทึกเสียง

กันมา และพวกเราต่างหัวเราะเมื่อคุยกันว่าถ้าหากมนุษย์ต่างดาวได้ฟังเพลงนี้ ซึ่งเป็นหนึ่งในเพลงที่ถูกบรรจุไว้ในยานอวกาศสำรวจจักรวาลวอยเอจเจอร์ สรรพสำเนียงและเสียงดนตรีที่ทั้งสุดแสนจะหดหู่ หมองเศร้า และชวนขนลุกขนพองของนักดนตรีบลูส์ผู้หนึ่งที่คร่ำคร่าครวญโดยไม่มีใครล่วงรู้ได้ว่าดวงตาอันบอดสนิททั้งสองข้างของเขามองเห็นอะไรในคืนค้ำอันมืดมิดและเยือกเย็นนั้น คงไม่แคล้วทำให้มนุษย์ดาวดวงอื่นล้มเลิกแผนการรุกรานโลก หรือก็คงไม่มีมนุษย์ดาวดวงไหนที่อยากจะมาเยือนดาวเคราะห์สีน้ำเงินแห่งนี้สักเลย และแน่นอนว่าเราคุยกันถึงโรเบิร์ต จอห์นสัน ผู้ซึ่งเชื่อกันว่าได้ขายวิญญาณให้ซาตาน ณ ทางแยกสี่แพร่งแห่งหนึ่งตอนเที่ยงคืน เพื่อแลกกับฝีมือการเล่นกีตาร์ที่ไม่มีใครเคยทำได้มาก่อน และความตายอันทุกข์ทรมานของเขาในวัยเพียงยี่สิบเจ็ดปี ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นเพราะซาตานได้ตามมาทวงเอาวิญญาณของเขาไปตามสัญญาหลังจากได้มอบฝีมือและชื่อเสียงให้เขาแล้ว ซึ่งเราเห็นพ้องกันว่า ในแง่หนึ่งอย่างน้อยก็ได้ทำให้โรเบิร์ต จอห์นสันกลายเป็นอมตะ และที่จริงเขาคงจะได้เป็นสมาชิกคนแรกของคลับยี่สิบเจ็ด ที่มีสมาชิกเป็นบรรดาดาราและนักดนตรีร็อกที่โด่งดังและเสียชีวิตในช่วงอายุเดียวกัน เช่นเดียวกับจิมมี เฮนดริกซ์ เพียงแต่โรเบิร์ต จอห์นสันจากไปตั้งแต่อ่อนที่จะมีใครติดตามนามคลับนี้

ขึ้นมา และก่อนที่จะมีใครหันมาเปลี่ยนชื่อแล้วเรียกแวน ดนตรีบลูส์ที่เขาเล่นและบุกเบิกมาว่าร็อกแอนด์โรล ซึ่งถือเป็นจุดกำเนิดของเพลงร็อกต่างๆ ในเวลาต่อมา

นอกจากเรื่องศิลปะและดนตรีแล้ว อันยังสนใจเรื่อง ปรัชญาและศาสนาต่างๆ และแม้เขาเองจะเป็นเช่นชาวโปแลนด์ส่วนใหญ่ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก แต่เขาก็มักมีหัวข้อสนทนาและคำถามมาให้ผมเสมอเมื่อรู้ว่าผมและคนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ครั้งหนึ่งเขาเล่าถึงเพื่อนที่เคยเดินทางไปทิเบตมาและบอกว่ายามเมื่อเดินอยู่ตามถนนหนทางของกรุงลาซา จะมีชาวทิเบตมาคอยเตือนเพื่อนของเขาให้ใช้ความระมัดระวัง ห้ามไม่ให้ไปเหยียบพวก หอยทาก เพราะหอยทากเหล่านั้นอาจเคยเป็นคน เป็นพ่อแม่ ญาติพี่น้องของใครมาก่อนในชาติภพที่แล้ว อันเขเล่าเรื่องนี้ ยิ้มๆ จนเกือบหัวเราะ ซึ่งจากสีหน้าของเขาคงเป็นที่แน่นอนว่าเขาคิดว่าเรื่องนี้ช่างไร้สาระเกินกว่าที่ใครจะเข้าใจได้ในมุมมองของเขา แล้วเขาก็ถามว่าผมคิดอย่างไรเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องการกลับชาติมาเกิดใหม่ของศาสนาพุทธ ถ้าความทรงจำของผมไม่ผิด ดูเหมือนผมจะบอกว่าถึงผมเองจะเคยอ่านและศึกษามาบ้าง แต่คงห่างไกลมากที่จะสามารถจัดได้ว่าเป็นผู้รอบรู้ในพุทธศาสนา ผมบอกเขาว่าศาสนาพุทธก็ไม่ต่างกับศาสนาอื่นๆ ที่มีหลากหลายนิกายและแตกต่างกัน

ออกไปในการตีความหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า โดยเข้าใจว่าศาสนาพุทธในทิเบตจะเน้นให้ความสำคัญเรื่องการกลับชาติมาเกิดใหม่ อย่างไรก็ตามเรื่องของการกลับชาติมาเกิดใหม่หรือการตายแล้วเกิดเป็นสิ่งมีชีวิตอื่นนั้น ในความเห็นของผมที่จริงก็ไม่ได้แปลกประหลาดอะไรและสามารถอธิบายได้ในเชิงวิทยาศาสตร์ด้วยซ้ำ เพราะถ้าเราคิดว่าเมื่อคนเราตายไปร่างกายย่อมเน่าเปื่อยสลาย และขั้นตอนเหล่านี้เองก็เป็นจุดกำเนิดให้แก่สรรพสิ่งและชีวิตใหม่ต่างๆ มากมาย ตั้งแต่ในระดับจุลินทรีย์ ไปจนถึงหนอนและที่กลายเป็นแมลงต่างๆ ซึ่งก็กลายมาเป็นอาหารให้สัตว์อื่นๆ ต่อไป จากหนอนกลายเป็นแมลงและถูกนกกิน นกถูกจิ้งจอกหรือแมวป่ากิน แล้วก็ถูกเสือกินอีกต่อหนึ่ง ทั้งหมดนี้ก็เป็นห่วงโซ่ของอาหารและวัฏจักรของสิ่งมีชีวิต ครึ่งหนึ่งสิ่งที่เคยเป็นร่างกายของเราเมื่อตายไปก็ให้กำเนิดชีวิตใหม่ ฉะนั้นก็ไม่แปลกอะไรถ้าหอยทากที่คลานอยู่ตามพื้นถนนอาจเกิดมาจากส่วนหนึ่งของสิ่งที่เคยเป็นร่างกายมนุษย์มาก่อนหน้านั้น ร่างกายที่ครึ่งหนึ่งอาจเคยเป็นพ่อแม่ญาติพี่น้องหรือคนรักของใครมาก่อนก็ได้ และด้วยเหตุดังกล่าว ในแง่นี้ก็อาจมองได้ว่าเป็นคือการกลับชาติมาเกิดใหม่ในรูปแบบหนึ่งนั่นเอง

แต่ทั้งหมดนี้...ผมอธิบายต่อ มุมมองและคำสอนนี้ตามความคิดของผม ก็อาจเพียงเพื่อจะชี้ให้เห็นว่าทุกสรรพ-

สิ่งบนโลกนี้ต่างมีส่วนเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน หรือแท้ที่จริงก็ล้วนแต่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สัตว์และต้นไม้ก็อาจเกิดจากมนุษย์ที่บางส่วนย่อยสลายกลายเป็นธาตุดิน เช่นเดียวกับสัตว์และพืชซึ่งก็มีส่วนช่วยให้กำเนิดและหล่อเลี้ยงชีวิตมนุษย์ หมุนเวียนสลับเปลี่ยนเรื่อยไป คำสอนนี้จึงมีวัตถุประสงค์หลักคือการสอนให้เราเคารพซึ่งกันและกัน การไม่เบียดเบียนกัน และกัน การให้ความสำคัญแก่ทุกชีวิตบนโลกไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กน้อยเพียงใด เพื่อนำมาซึ่งความสงบ สันติสุข และปัญญา เพราะท้ายที่สุดพวกเราทุกคนล้วนแต่เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ และถ้าคิดตามหลักการของอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ที่บอกว่าสารทั้งหลายย่อมไม่หายไปจากโลก ก็ย่อมเท่ากับเราต่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทุกสรรพสิ่งที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่บนโลกนี้นั่นเอง แต่ทราบได้ที่ยังอยู่ในวังวนของการเวียนว่ายตายเกิด เรายังต้องเวียนว่ายในความทุกข์เรื่อยไปจนกว่าจะสามารถหลุดพ้นออกจากวังวนของโลกนี้ได้ ซึ่งนี่เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าได้พยายามบอกมากกว่าสองพันปีแล้ว

อันเขยออมรับว่าเขาเองไม่เคยคิดในแง่มนั้มาก่อน และเห็นว่านี่เป็นปรัชญาแนวคิดลึกซึ้งที่แปลกใหม่สำหรับเขา จากนั้นดูเหมือนเขาจะถามต่อเรื่องจิตวิญญาณว่าในความเห็นของผม เมื่อคนเราตายแล้ววิญญาณจะไปไหน กลับมาเกิดใหม่ ไปสวรรค์ ไปนรก หรือไปอยู่กับพระเจ้า ซึ่งผมบอก

ว่าผมไม่มีความรู้เพียงพอจะตอบเรื่องเหล่านี้ได้ แต่เคยอ่านเจอว่ามีการบินที่ถึงกรณีที่เด็กบางคนในอินเดียระลึกชาติได้ โดยสามารถบอกเรื่องราวต่างๆ ของคนคนหนึ่งที่ยาไปแล้วได้อย่างแม่นยำ แม้ว่าเด็กคนนั้นจะไม่เคยรู้จักคนผู้นั้น ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองที่ห่างออกไปไกลเป็นพันๆ กิโลเมตร หรือกรณีชายชาวยุโรปผู้หนึ่งที่ประสบอุบัติเหตุแล้วพฟื้นขึ้นมาจากการโคม่าก็สามารถเขียนตัวอักษรของภาษาโบราณได้เอง ทั้งๆ ที่ภาษานั้นไม่มีใครพูดได้เพราะสาบสูญไปเป็นเวลากว่าร้อยปีแล้ว เหล่านี้ล้วนแต่เป็นเรื่องที่ไม่สามารถอธิบายได้ในทางวิทยาศาสตร์ แต่นั่นก็เป็นเพียงส่วนน้อยมาก อาจเพียงแค่หนึ่งในล้าน คงไม่สามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์อะไรได้ และอย่างไรก็ตามในทางพุทธ อย่างน้อยพุทธไทยก็มีคำสอนเรื่องอจินไตย คือมีบางเรื่องที่ไม่ควรเสียเวลาถาม เพราะไม่สามารถใช้ตรรกะเหตุผลทั่วไปของมนุษย์มาอธิบายได้ เช่น เรื่องตายแล้วไปไหน รวมทั้งการกลับชาติมาเกิดใหม่ เพราะคำตอบเหล่านี้ น่าจะสามารถรับรู้ได้ก็ด้วยเฉพาะจิตที่ฝึกฝนอย่างแรงกล้าในระดับที่สูงกว่ามนุษย์ปกติทั่วไปแล้วเท่านั้น

เช่นเดียวกับชาวตะวันตกทั่วไป ตอนแรกอันซเข้าใจว่าพระพุทธเจ้าก็คือพระเจ้าของศาสนาพุทธ ในความหมายเดียวกับพระเจ้าในศาสนาอื่นๆ ทั่วไป ซึ่งผมได้อธิบายว่า

ศาสนาพุทธไม่ได้สอนให้เชื่อหรือยึดถือในพระเจ้า และพระพุทธรูปเองก็เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น สุดท้ายอันเซจจึงถามต่อว่าถ้าหากศาสนาพุทธไม่มีพระเจ้า เช่นนั้นแล้วศาสนาพุทธสอนเกี่ยวกับเรื่องอะไรแน่ ผมหัวเราะและตอบว่าเรื่องนี้ไปถามคนที่นับถือพุทธสิทุกคนก็คงได้คำตอบสับสนอย่างต่างกันไป เพราะศาสนาพุทธตีความได้หลากหลายมาก และตัวผมเองมองคำสอนของพระพุทธรูปในเชิงปรัชญาและจิตวิทยา มากกว่าที่จะมองเป็นศาสนา ซึ่งโดยทั่วไปหลายศาสนามีพระเจ้าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุด แต่ศาสนาพุทธนั้นไม่ได้สอนให้ยึดถือในพระเจ้าซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นการปฏิเสธพระเจ้า หรือจัดว่าผู้นับถือศาสนาพุทธเป็นพวกอเทวนิยมอย่างหนึ่ง ทำให้มีบางฝ่ายมองว่าศาสนาพุทธผิดแผกไปจากคำจำกัดความของศาสนาที่ควรเป็น แต่จะว่าไปแล้วตัวคำว่าศาสนาเองและความหมายของมันก็เป็นสิ่งที่เพิ่งเกิดมาไม่นานนี้เองด้วยซ้ำ และเรื่องนี้ก็ยังเป็นที่ถกเถียงกันต่อไป อย่างไรก็ตามในความเห็นของผม คำอธิบายที่สรุปคำสอนตามแนวคิดพุทธที่สั้น กระชับได้ใจความดีที่สุดเท่าที่เคยได้อ่านมาคือ พระพุทธรูปสอนอยู่เพียงเรื่องเดียว คือเรื่องความทุกข์ ซึ่งแยกได้เป็นสาม สาเหตุ และวิธีกำจัด เพียงเท่านั้น ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

.....

นั่นคือช่วงปีแรกที่เราได้รู้จักกัน หลังจากการจัดงานแสดงสินค้าและเผยแพร่วัฒนธรรมไทยที่กรุงวอร์ซอผ่านพ้นไปด้วยดี เรากียังนัดเจอกันเป็นครั้งคราว แต่หลังจากที่ผมได้ยืมว่าเขาตัดสินใจไปเมืองไทย เราก็ไม่ได้พบกันอีกเลยร่วมสองปีจนกระทั่งเขาติดต่อมาใหม่ ซึ่งในคืนที่เราได้กลับมาเจอกันใหม่อีกครั้งก็เป็นเวลาที่ผมครบกำหนดวาระการประจำการในโปแลนด์แล้ว

ก่อนจากกันในคำคินั้น ผมถามเขาวานอกจากผมแล้วเขาเคยเล่าเรื่องที่เขาไปประสบมาที่เมืองไทยนี้ให้ใครฟังอีกบ้าง อันเขบอกว่าเขาเคยเล่าให้บาทหลวงซราที่โบสถ์นักบุญออกัสตินซึ่งเขารู้จักสนิทสนมด้วยตั้งแต้อย่างเด็กฟังอีกเพียงผู้เดียว ซึ่งพอหลวงพ่อฟังเรื่องของเขาก็จบสวดมนต์ภาวนาให้เขาเป็นการใหญ่ และขอให้เขากล่าวคำสัญญาว่าจะไม่แพร่พรายเรื่องนี้ให้ใครฟังอีกต่อไป เพราะหลวงพ่อก็ไม่มีความสงสัยเลยแม้แต่น้อยว่าสิ่งที่เขาได้ไปเจอมาระหว่างที่อยู่เมืองไทยนั้น จะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากปิศาจซาตานที่ปรากฏตัวขึ้นมาบนโลกเท่านั้น

อันเซี่ยมและบอกผมให้ไม่ต้องเป็นห่วงว่าเขาจะผิดสัญญากับหลวงพ่อ เขาได้บอกหลวงพ่อก่อนแล้วว่าขอเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังอีกเพียงคนเดียวเป็นครั้งสุดท้ายเพราะต้องการจะมาขอบคุณผม แล้วหลังจากนี้ไป เขาจะพยายามลืมเรื่อง

ทั้งหมดนี้เสีย เพราะที่ผ่านมาเขาได้เผชิญความเจ็บปวดทุกข์
ทรมานอย่างมากมาพอแล้ว แต่ทุกวันนี้เขารู้สึกสงบสุข ทั้งยัง
ได้กลับมาคืนดีและยอมรับในพระผู้เป็นเจ้าของเขาใหม่แล้ว

ผมยังจำได้ว่าเมื่อเราออกจากร้านพารานาและจับมือ
อำลากันนั้นหิมะเริ่มซาแล้ว และภาพของอันเซที่เดินจากไป
จนลับตาในความมืดอันเยือกเย็นของคำคืนนั้นก็ยังอยู่ใน
ความทรงจำของผมเสมอมา

ทั้งหมดนี้ก็เป็นเพียงปฐมเหตุเพื่อจะบอกว่าผมได้มา
รู้จักอันเซ ลิบอนสกิอย่างไร และโดยที่ผมไม่รู้มาก่อนว่า การ
สนทนาของเราตั้งแต่ครั้งที่ได้เริ่มรู้จักกันใหม่ๆ มีส่วนทำให้
อันเซตัดสินใจเดินทางไปไทย เพื่อหาหนทางกำจัดความทุกข์
เพื่อบรรเทาความเจ็บปวดแสนสาหัสที่เข้าเกาะกุมและกัดกิน
หัวใจของเขาทุกเมื่อเชิ่วนั้นในเวลาต่อมา อันเป็นที่มาของ
เรื่องอันแปลกประหลาดที่เขาได้ประสบมาในระหว่างนั้น

เรื่องราวในส่วนของผมที่เกี่ยวกับเขามีเพียงเท่านั้น
ส่วนเหตุการณ์นับจากนี้ไป เป็นเรื่องราวที่อันเซ ลิบอนสกิ
ได้ไปประสบมาที่ประเทศไทยแต่เพียงผู้เดียว ไม่มีส่วนใดที่
เกี่ยวกับผมทั้งสิ้น และแม้ว่าเรื่องเล่าที่ผมได้ฟังมานี้จะผ่าน
มาเนิ่นนานมากแล้วแต่ผมก็ไม่เคยลืมเลือน ทั้งนี้ เรื่องราว
ต่อแต่นี้ไปเป็นการปะติดปะต่อเรียบเรียงและเสริมแต่งขึ้น
ตามคำบอกเล่าของเขาในคำคืนนั้นรวมทั้งจากการสอบถาม

ภายหลังอีกบ้าง ซึ่งถึงทุกวันนี้ผมขอสารภาพว่าผมก็ยังไม่สามารถปักใจเชื่อเรื่องทั้งหมดนี้ได้ แต่ก็ยังไม่ออกและมองไม่เห็นเหตุผลอันใดว่าอันเซจะมานั่งโกหกเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังทำไม และแม้ว่าหลังจากนั้นผมจะยังได้มีโอกาสเดินทางไปอีกหลายต่อหลายแห่งในโลกระหว่างการทำงานในฐานะนักการทูต เรื่องเล่าของอันเซก็ยังเป็นเรื่องราวอันน่าพิศวงที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินได้ฟังมาชั่วชีวิต ซึ่งควรที่จะได้รับการบันทึกไว้

อนึ่ง นอกจากจะพิสดารเป็นอย่างดีแล้ว เรื่องราวต่อไปนี้อาจมีบางส่วนที่สร้างความไม่สบายใจ ชวนเคือง หรือแม้กระทั่งอาจสร้างความรู้สึกโกรธแค้นให้แก่ผู้อ่านบางท่านได้ ซึ่งผมไม่มีเจตนาที่จะให้เป็นเช่นนั้น และหากเป็นดังว่าผมต้องขออภัยแทนเพื่อนของผมเป็นการล่วงหน้ามาไว้ ณ ที่นี้ด้วย

และหากท่านคิดว่าเคยได้ยินได้ฟังเรื่องราวอันน่าพิสดารมาจนหมดสิ้นแล้ว กระทั่งไม่มีอะไรในโลกที่จะทำให้ท่านแปลกใจได้อีกต่อไป

ด้วยใจอันเปิดกว้าง ขอเชิญท่านพบกับเรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ของอันเซ ลิบอนสกี ที่เขาได้ประสบมาระหว่างอยู่ประเทศไทย ในบลูส์บาร์เล็กๆ แห่งหนึ่งในพืทยาที่เขาได้พบกับพระเจ้า นับจากนี้เป็นต้นไป...

ผจญไปในสามคำคืนปาฏิหาริย์ ความจริง ความเชื่อ ศรัทธา บาดแผล และดนตรีบลูส์

เรื่องราวการพิสูจน์ศรัทธา การค้นหาความหมายของชีวิต และการเยียวยาบาดแผลภายในของอันเซ ลิบอนสกี ชายชาวโปแลนด์ผู้หนีทุกข์มายังประเทศไทยและตัดสินใจจะจบชีวิตให้พ้นทุกข์ ก่อนจะได้เจอกับเด็กชายลึกลับผู้อ้างว่าตัวเองคือพระเจ้า

จากบาร์บลูส์ในพญาข้ามมิติเวลาสู่มัสซาชูเซตส์ปี แอฟริกา ชมพูทวีป และเยรูซาเล็ม ที่พาให้อันเซได้สัมผัสกับความดำมืดในใจผู้คน ความโศกเศร้า ความท้อแท้ และความลับซึ่งทำลายทุกความเชื่อที่โลกนี้เคยยึดถือ

เมื่อพระเจ้ามอบความทุกข์อันไม่อาจเลี่ยงได้ให้
เป็นชะตากรรม
มนุษย์จึงทำทุกทางเพื่อที่จะกลายเป็นเผ่าพันธุ์
ผู้โกงทุกซ์...

THE BLUES CHEATERS

ISBN 978-974-02-1827-2

9 789740 218272

วรรณกรรมไทย (นวนิยาย)

330.-